

Fundació Joan Miró

Reencarnacions

Cicle de performance en el marc del 50è aniversari
de la Fundació Joan Miró
Juny 2025- mars 2026

**Les activitats del 50è aniversari
de la Fundació Joan Miró compten
amb el suport de:**

I amb la complicitat del Consell Miró:

Successió Miró

STONEWEG

Cicle de performance en el marc del 50è aniversari de la Fundació Joan Miró

Reencarnacions és una invitació a vuit artistes contemporanis a revisitar performances, happenings i accions originals emblemàtiques presentades durant els primers cinquanta anys de la Fundació Joan Miró. Aquest programa desitja acostar-se a l'història de la Fundació Joan Miró a través del gest i la performativitat a través de vuit reenactments. Entenent que un reenactment no és mai una reproducció fidel dels fets, sinó més aviat un exercici de traducció –en què, per tant, part de la informació es transforma en el camí de ser portada al cos de nou–, apellem a aquest terme en la seva dimensió més mediúmica. Invoquem la tradició del *reenactment* com aquella per mitjà de la qual un cos canalitza uns gestos que no li pertanyen, però també com aquella per mitjà de la qual una energia es reencarna en un cos nou, prenent com a hoste algú que vibra en una freqüència similar.

Reencarnacions I: Volar

Joan Brossa, Josep Mañà i Isidre Vallès
encarnats per Jaume Clotet

Data

15.06.2025

Acció històrica

Bombes de paper,
de Joan Brossa, Josep Mañà
i Isidre Vallès

Artista actual

Jaume Clotet, amb la
col·laboració de David Corral,
Patricia Feliu i Valeria Pisati

Descripció

Amb motiu de la celebració del 85è aniversari de Joan Miró, durant els mesos de juny i juliol de 1978 va tenir lloc a la Fundació Joan Miró l'exposició *Bombes de paper*, a cura de Joan Brossa, Josep Mañà i Isidre Vallès. Més que una exposició, el projecte podria ser definit com un espectacle parateatral, un ritu solemne i festiu que pretenia resseguir l'empremta del somni de tocar el cel, d'arribar a l'espai. Rastrejant la història del globus aerostàtic —especialment en el seu vessant espectacular, de celebració—, Brossa, Mañà i Vallès es van interessar per l'acció de fer volar bombes de paper a través del seu vincle amb la cultura popular catalana, després d'observar que l'enlairament de globus aerostàtics tot sovint havia estat un moment central en les festes de carrer. No obstant això, la tradició va acabar a mitjan segle XX, quan un ban municipal mal interpretat en va prohibir el vol per perill d'incendi. Gairebé tres dècades després, acabada la dictadura franquista, Brossa, Mañà i Vallès es van unir per, en les seves paraules, «recuperar aquest divertiment festiu, expressió d'una collectivitat que, sense entreteniments a la plaça o al carrer, se sent confinada a la solitud, com si quelcom important de la vida se li escapés». *Bombes de paper* és una celebració política i poètica de l'art popular i de la comunitat, del divertiment i de la utopia. Amb cada globus, un somni. Amb cada volada, un pas més a prop dels estels.

4

5

Joan Brossa, Josep Mañà i Isidre Vallès,
Bombes de paper, 1978. Fotografia: F. Català-
Roca (VEGAP).

Reencarnació II: Reflectir

Hugo Roelandt, encarnat per Núria Andorrà

Data

19.07.2025

Acció històrica

Aigua bellugada,
d'Hugo Roelandt

Col·laboració

M HKA + Grec

Artista actual

Núria Andorrà

Descripció

L'abril de 1986 el grup d'artistes belgues format per Hugo Roelandt, Greet Verlinden, Marc Holthof, Jan Heremans, Paul Vandenbussche i Johan de Bruyn va dur a terme tres accions a la Fundació Joan Miró en el marc d'un cicle de l'Espai 10 anomenat *Aigua i aigua*. Entre aquestes, hi havia *Aigua bellugada*, una instal·lació feta al pati nord per Hugo Roelandt a partir del gest de transportar, amuntegar i exposar una matèria per definició irreductible com és l'aigua. Les materialitats fluides, subtils i esmunyedisses que caracteritzen l'obra de Roelandt floten en un desig *queer* d'identificar-se amb allò que fuig de la representació, de posar en relleu allò que es resisteix a l'encapsulament, a la cristallització. Quan la llum del sol rebota a la superfície de les bosses plenes, es produeix un moment de lucidesa: allò que veiem no és l'aigua, sinó un breu instant de bellesa en què un centelleig ens recorda allò que importa, allò que mereix ser observat i arriba a la nostra mirada no per atrapar-la sinó per transformar-la. Hi ha una poètica política en l'enlluernament, una petita revolució en l'evaporació irrefrenable.

6

7

Hugo Roelandt, Greet Verlinden, Marc Holthof, Jan Heremans, Paul Vandenbussche i Johan de Bruyn, *Aigua Bellugada*, en el marc de l'exposició *Aigua i aigua* a l'Espai 10 de la Fundació Miró, 1986. Fotografia: F. Català-Roca (VEGAP).

Reencarnació III: Esquitxar

David Bestué i Antoni Hervàs, encarnats
per ¥€\$Si Perse + Ali Arévalo

Data

05.10.2025

Col·laboració

Viu Montjuïc

Acció històrica

Mercuri Splash,
de David Bestué i Antoni Hervàs

Artista actual

¥€\$Si Perse i Ali Arévalo
amb la col·laboració de Carles Castaño, Igor
Mortis, Mourae, Postorganic Bauplan, 3.III.III,
Sergio Monje, Toni Hervàs i Claudia Dyboski.

Descripció

El 9 de juliol de 2015, la Fundació Joan Miró, que en aquell moment celebrava el 40è aniversari, va retre homenatge a Alexandre Cirici Pellicer, polifacètic vicepresident de la Fundació de 1975 a 1983, amb l'acció *Mercuri Splash*. Els artistes David Bestué i Antoni Hervàs van orquestrar un homenatge en clau festiva i contemporània que tant pretenia posar en relleu el llegat de Cirici com celebrar les aportacions de la Fundació Joan Miró a l'ecosistema artístic local en la seva funció de centre d'estudis de l'art contemporani. Amb la participació de Carolina Bonfim, Pol Esteve, Germán y la Alegría del Barrio, Silvia Gubern, Jeleton, José Jaén, Pere Llobera, R. Marcos Mota, Corte Moderno, Marc Navarro, Oriol Nogués, Claudia Pagès, Ariadna Parreu, Aimar Pérez Galí, Lucía Àngel C. Pino, PLOM, WoMen Synchro i Carlos Valverde, la jornada ludicoperformativa va fer vibrar la Fundació amb una energia que encara avui recorre i anima –dota d'ànima– els seus passadissos. Entre els desitjos i les reverberacions de la jornada hi havia fer ressonar les paraules dites, avivar l'arquitectura, fer dansar la història, reordenar les restes, cantar les pors o invocar l'amor.

8

9

David Bestué i Antoni Hervàs,
Mercuri Splash, en el marc del 40è
aniversari de la Fundació Miró, 2015.

Reencarnació IV: Reverdir

Min Tanaka i Derek Bailey, encarnats per
Carme Torrent i Ferran Fages

Data

24.10.2025

Acció històrica

Performance,
de Min Tanaka i Derek Bailey

Col·laboració

Sàlmon

Artista actual

Carme Torrent i Ferran Fages

Descripció

El 17 de juny de 2004, en el marc del cicle *Nits* de música (comissariat per Agustí Fernández), Min Tanaka i Derek Bailey van fer una improvisació a l'aire lliure al Jardí de les Escultures, annex a la Fundació Joan Miró. Min Tanaka i Derek Bailey van actuar junts al llarg de més de dues dècades, de manera irregular, a partir de 1978. Tots dos artistes tenien en comú una pràctica heterodoxa. Bailey va ser una figura capital de la música experimental britànica que aleshores havia abandonat les tècniques convencionals del *jazz* per explorar el *free jazz*, la música atonal i el *noise* amb la seva guitarra. D'altra banda, Min Tanaka havia estat molt lligat a Tatsumi Hijikata, pioner de la dansa *butoh*, però a partir de mitjan anys vuitanta va desenvolupar una pràctica cada vegada més personal que pensava el cos com una força de la natura, sense jerarquies i altament sensible als estímuls externs. Mentre queia la tarda, Tanaka i Bailey van iniciar una improvisació entrelligada en què els moviments del ballari determinaven els sons del guitarrista, i a la inversa. Envoltats d'arbres i gespa, resultava impossible no pensar en la granja de Min Tanaka, on les tasques agrícoles tenien un paper fonamental per donar forma a la dansa. Malgrat que la improvisació se sol relacionar amb el present, ballarins i músics saben que és un diàleg complex entre els gestos inscrits al cos i la possibilitat de reaccionar a allò que està passant en un moment determinat. Com podem aproximar-nos al que Tanaka i Bailey anomenaven «improvisació lliure»? «El que faig no és preciós», deia Derek Bailey.

12

13

Performance de Min Tanaka i Derek Bailey,
en el marc del cicle *Nits* de música, 2004. Fotografia:
Pere Pradesaba.

Reencarnació V: Menjar

Xavier Olivé i Joan Brossa, encarnats
per Laia Fabre i Limiinal

Data

13.12.2025

Acció històrica

Sopar itinerant,
de Xavier Olivé i Joan Brossa

Artista actual

Laia Fabre i Limiinal

Descripció

Olor de menjar, flors i festa. L'any 1982, la Fundació va celebrar un *Sopar itinerant* organitzat per Xavier Olivé i Joan Brossa amb un menú format per les delícies següents:

- Aperitiu al llac del pati nord: copa davant un ballet per a dos cignes i quatre ballarines amb música de Txaikovski i coreografia de Maite Salado.
- Primer plat a la gespa del Jardí de les Escultures: pícnic amb truita de patates amenitzat per Tortell Poltrona i el Circ Cric.
- Segon plat al Jardí dels Xiprers: ànec amb taronja amb *performance* de Carles Santos (piano) i Pilar Zamora (veu).
- Postres al terrat: Àngel Pavlovsky va invocar Madame Pompadour amb un mirinyac folrat de lioneses i una perruca feta de merenga pel mestre pastisser Antoni Escrivà.

Si els inicis dels vuitanta tenien sabor de celebració circense, de rebellia artística i de glamur travestí, quin és el gust de la Barcelona del present? Tal vegada, mastegar les imatges que Olivé i Brossa ens van regalar, digerir-les, ens permetrà reclamar, des de l'estómac, un futur desitjable i festiu en què abundin textures i colors saborosos per a tots els paladars.

14

15

Xavier Olivé i Joan Brossa,
Sopar itinerant, 1982.
Fotografia: Manel Esclusa.

Reencarnació VI: Festejar

Antoni Miralda, encarnat per M0nster.L4b

Data

14.02.2026

Acció històrica

Projecte Honeymoon.

Prenúpcies, d'Antoni Miralda

Col·laboració

La Escocesa

Artista actual

M0nster.L4b

Descripció

La primavera de 1986, la Fundació Joan Miró es va vestir de núvia. A l'olivera centenària li brotaren blanques flors artificials per esdevenir-ne el ram i el vel, i un llarguíssim tul rosa i blau en forma de bacallà va recórrer gairebé cent metres de les sales d'exposicions, per exorcitzar el museu de qualsevol mal d'ull en el seu camí a l'altar. La intervenció formava part del projecte *Honeymoon*, d'Antoni Miralda, en què l'artista va somiar un casament simbòlic entre l'Estàtua de la Llibertat, a Nova York, i el Monument a Colom, a Barcelona, com a metàfora de la unió de dos mons que es miren l'un a l'altre a través de l'oceà. *Honeymoon* es va basar en la progressió d'una sèrie d'actes i cerimònies pròpies de tot casament, i es va estendre en un calendari ritual de sis anys, el tercer acte del qual van ser les *Prenúpcies* celebrades a la Fundació Joan Miró. Durant tres setmanes, el museu es va convertir en un espai per enamorar-se, però també per reflexionar sobre els paranys de la història a través dels monuments que cada cultura erigeix per explicar-se. Quan Liberty i Colom es casen, entren en joc una multitud de relats i compromisos: el seu és un vincle estratègic, un matrimoni de conveniència entre potències colonials que es necessiten mútuament per mantenir l'ordre racista i patriarcal que sosté el Nord Global.

16

17

Antoni Miralda, Projecte Honeymoon.
Pre-núpcies, 1988.
Fotografia: Marta Sentís.

50 anys, 32 minuts, 10 mil·lenis per Dora García

Data

28.03.2026

Col·laboració

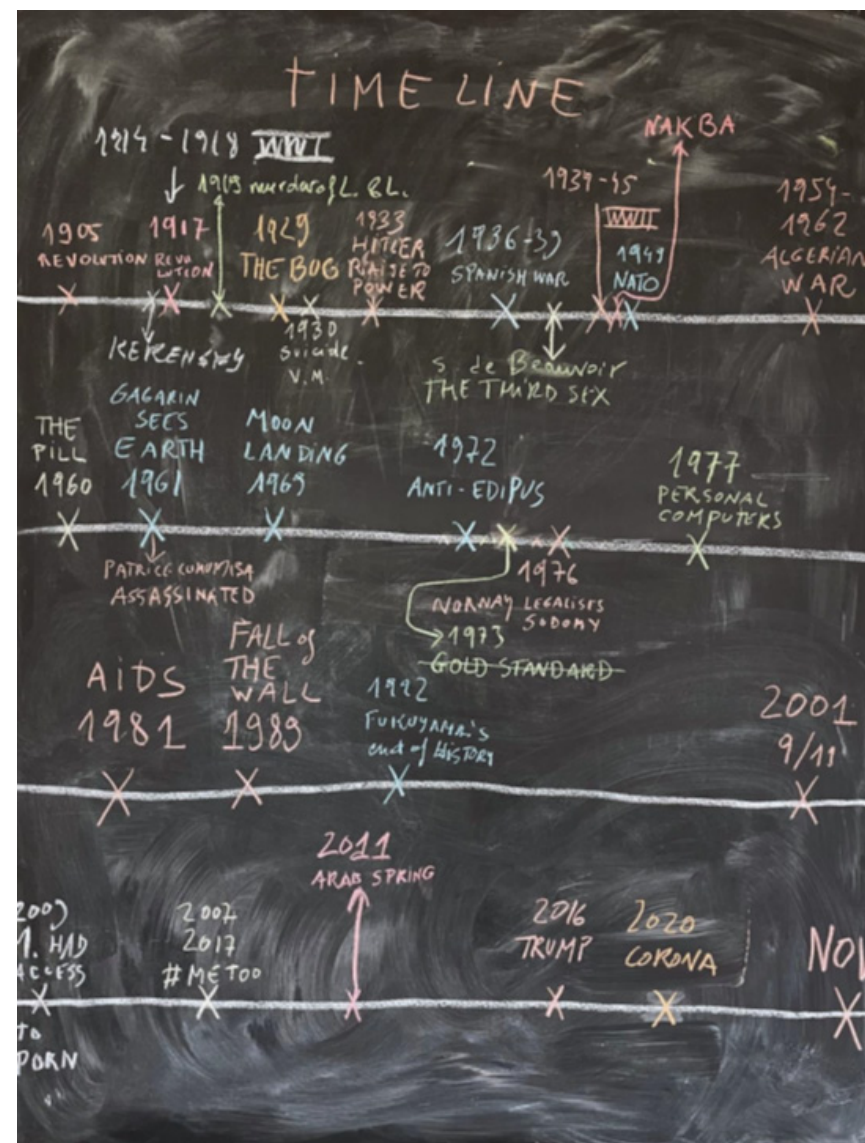
MACBA

Descripció

Com a tancament del cicle Reencarnacions i aprofitant la coincidència de dos aniversaris institucionals (50 anys de la inauguració de la Fundació Miró i 30 anys del MACBA), l'artista Dora García proposa una acció col·lectiva (i oberta a tothom) utilitzant el format d'un pelegrinatge breu i acumulatiu quant a persones, esdeveniments històrics, espais institucionals, públics i de trànsit. Dora García, habitual investigadora en matèria de temporalitats, porta temps treballant en les línies del temps com formats que propicien el pensament sobre la retrospecció i anticipació. Així doncs, al llarg de 32 minuts, els que separen la Fundació Miró i el MACBA, persones curioses i performers seran convocades per saltar al buit de les complexitats temporals que sobrevenen en la celebració de qualsevol aniversari.

18

19

50

Fundació Joan Miró